

רע"פ 2324/18 - גלעד מזרחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2324/18

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

גלעד מזרחי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 7.3.2018, בע"פ 21359-05-17, שניתן על-ידי כב' הרכב השופטים: ד' ברלינר - שופטת עמיתה; מ' דיסקין; ו-ש' יניב.

בשם המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה:

דפנה שמול, סגנית בכירה במחלקה הפלילית

בפרקליטות המדינה

החלטה

*

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' הרכב השופטים ד' ברלינר - שופטת עמיתה; מ' דיסקין; ו-ש' יניב), בע"פ 21359-05-17, שניתן ביום 7.3.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ה' נאור), בת"פ 7224-08-16, מיום 8.3.2017.

2. ביום 3.8.2016, הוגש כתב אישום נגד המבקש לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, אשר ייחס לו עבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

3. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 31.7.2016, בסמוך לשעה 11:00, בילו עמית סיב ויעל מילצ'ר (להלן: המתלוננות) בחוף הצוק הדרומי בתל אביב (להלן: החוף). באותה עת, שהה בחוף גם המבקש, בסמוך למקום ישיבתן של המתלוננות. לקראת השעה 12:00, בעת שהמתלוננות שכבו על גבן, התקדם המבקש אל עברן, ותקף אותן, בכך שדרך על בטן (להלן: האירוע הראשון). המתלוננות פנו למאיר גואטה, האחראי על החוף (להלן: מאיר), וסיפרו לו את אשר אירע. מאיר ניגש אל המבקש וביקש ממנו להזדהות בפניו, ואולם מאחר שהמבקש סירב להזדהות, הזמין מאיר ניידת משטרה למקום. עוד עולה מכתב האישום, כי באותן הנסיבות, הפנה המבקש את מבטו אל עבר המתלוננת יעל מילצ'ר, ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה, בכך שהעביר את ידו על צווארו בתנועת שיסוף, בכוונה להפחידה או להקניטה (להלן: האירוע השני).

4. בתגובתו לכתב הנאשם, כפר המבקש בעובדות כתב האישום, זולת נוכחותו של המבקש בזמן ובמקום המתוארים בכתב האישום.

5. ביום 8.3.2017, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. ראיות המשיבה נסמכו על עדויותיהן של המתלוננות, של מאיר, ושל השוטר רון פורבט (להלן: השוטר רון), אשר הגיע לחוף ורשם דו"ח פעולה על מה ששמע בקשר לאירוע; ועל תעודת חדר מיון, מיום 1.8.2016, מהמרכז לבריאות הנפש הנוגע למצבו הנפשי של המבקש. מטעם ההגנה, העיד המבקש בלבד, אשר הכחיש, באופן גורף, את האירוע הראשון והאירוע השני.

בפתח הכרעת דינו, ציין בית משפט השלום, כי הכרעת הדין ניתנת בהיעדר סיכומים מטעם ההגנה, וזאת "נוכח התנגדות הנאשם [המבקש] להגשת הסיכומים שהוכנו על ידי בא כוחו ולאחר שהוזהר כי משמעות סירובו הינה מתן הכרעת דין ללא סיכומי הגנה".

בהמשך, הבהיר בית משפט השלום, כי אין מחלוקת לגבי התרחשותו של האירוע הראשון, והמחלוקת מתמקדת בעיקר בשאלת הזיהוי, קרי: בשאלה האם מי שדרך על בטן של המתלוננות היה המבקש? לאחר בחינת מכלול הראיות והעדויות, נקבע, כי :

"גרסתן של המתלוננות הייתה עקבית קוהרנטית, מלווה בתיאור מצב נפשי נסער ומבוהל, כשלמעשה גרסתן לא נסתרה ולא הופרכה...זיהוי של הנאשם [המבקש] כעל מי שביצע את המעשה מבוסס, אפוא, על הצבעת המתלוננות עליו הן בפני הפקחים והן בפני השוטר רון ועל תיאור הנסיבות המיוחדות שמיחדות אותו. מנגד גרסתו

המיתממת של הנאשם, לפיה נודע לו על המעשה רק מתלונת המתלוננות שהועברה אליו על ידי הפקחים, לאחר שלא התייחס כלל בעדותו לטענות המתלוננות ולא התמודד עם השאלות האם קם ממקומו, האם עבר דרכן בדרכו להתקלח ובחזרה, לא קיבלה כל ביטוי בעדותו, לא הותירה בי אמן ולא היה בה כדי לעורר את הספק הסביר בדבר אשמתו של הנאשם במיוחד לו"

לאחר מכן, הדגיש בית משפט השלום, כי האירוע השני "היווה את הטריגר" להגשת התלונה על-ידי המתלוננות, שכן בעקבות האירוע הראשון, דרשו המתלוננות להרחיק את המבקש מהמקום, וסירבו להתלונן. בהתייחסו לאירוע השני, קבע בית משפט השלום, כי לאחר שגרסתו של המבקש הנוגעת לאירוע הראשון נמצאה בלתי אמינה, הרי ש"יש בכך כדי להשליך" גם על חוסר אמינותה של גרסת המבקש באשר לאירוע השני.

לנוכח האמור, ובהינתן מהימנות גרסתן של המתלוננות, החליט בית משפט השלום להרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בהגיעו לכלל מסקנה כי "המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו מעבר לכל ספק סביר".

בית משפט השלום גזר על המבקש שני חודשי מאסר לריצוי בפועל, החופפים את תקופת מעצרו, ועונשים נלווים.

6. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ערעור, אשר נסב על הרשעתו בדין. ביום 7.3.2018, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו, כי "האמת ניתנת להיאמר כי הערעור שבפנינו אינו מעורר התלבטות של ממש ולא נראה לנו כי ניתן להתערב בממצאי המהימנות". ראשית, סבר בית המשפט המחוזי, כי אין כל היגיון בטענת המבקש, לפיה המתלוננות - אשר אינן מכירות את המבקש - "קשרו קשר נגדו, והחליטו להעליל עליו תלונת שווא". לצד זאת, כך נקבע, קיימים גם ממצאי המהימנות "החד משמעיים" של בית משפט השלום. בהתייחס לטענת המבקש - כי לא התאפשר לו למצות את ההליך המשפטי, מאחר שבית משפט השלום סירב להיעתר לבקשתו לשמוע את המתלוננות באותה ישיבה, ופיצל בין העדויות - קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"אם רצו המתלוננות לתאם גרסאות, יכלו לעשות זאת גם טרם המשפט ומכל מקום גרסתן ניתנה כבר בחקירתן במשטרה ולא התגלו בדברים כל סתירות של ממש...מכל מקום אנו אומרים בפה מלא כי גם לו היתה בפני בית משפט קמא רק אחת מהעדויות המתלוננות...גם אז רשאי היה בית משפט קמא להגיע לממצאי מהימנות הן באשר למתלוננת שהעידה והן באשר למתלוננת הנוספת, על סמך העדות היחידה ששמע".

בהמשך, דחה בית משפט המחוזי, גם את טענותיו של המבקש, הנוגעות להחלטת בית משפט השלום לקצר את עדותו של השוטר רון; ולסירובו של בית משפט השלום לדחות את מועד הדיון לשם הגשת סיכומים מטעמו.

הבקשה לרשות ערעור ותגובת המשיבה

7. במסגרת הבקשה לרשות ערעור שלפניי, משיג המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. במסגרת הבקשה, חזר המבקש על הטענות שהועלו על-ידו בבית משפט המחוזי לגבי "הכשלים המשפטיים", ובכלל זה, בנוגע לפיצול עדויותיהן של המתלוננות; דחיית מועד הגשת הסיכומים; וקיצור עדותו של השוטר רון. אשר לקביעותיו של בית משפט השלום הנוגעות למהימנותן של המתלוננות, טען המבקש כי המתלוננות הכירו אותו, קודם להגעתן לחוף, והן "בחרו בקפידה" את החוף ואת המיקום בחוף, במטרה לייצר את האירועים מושא כתב האישום. חיזוק לכך, כך לטענת המבקש, ניתן למצוא "במידע חסוי" המצוי "בדף הפייסבוק שלו", אשר התעתד להיות מוגש בסיכומי ההגנה, שבסופו של יום לא הוגש.

8. בתגובת המשיבה לבקשה נטען, כי היא אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", משאין היא מעלה שאלות החורגות מענייני הפרטי של המבקש, וכוללת טענות אשר הועלו בפני בית המשפט המחוזי ונדחו על ידו. לגופו של עניין, טענה המשיבה, כי הכרעת דינו של בית משפט השלום מפורטת, מנומקת, ומושתתת בעיקרה על קביעות מהימנות חד משמעיות, המאמצות את גרסאותיהן של המתלוננות ודוחות את גרסת המבקש. מעבר לכך, נטען, כי גם טענותיו של המבקש בדבר "הכשלים המשפטיים" אינן מצדיקות מתן רשות ערעור, שכן לאחר שטענות אלו נבחנו, בהרחבה - הן נדחו, אחת לאחת, על-ידי בית המשפט המחוזי.

דין והכרעה

9. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, בתגובת המשיבה ובצירפותיהן, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, משהיא נוגעת לענייני הפרטי של המבקש, האותו לא. בנוסף, טענותיו של המבקש כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן ודחה אותן לגופן, ולפיכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א.סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). לא זו אף זו, חלק מטענותיו של המבקש מופנה, הלכה למעשה, כלפי ממצאי מהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט השלום, וכידוע, ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בממצאים מעין אלה, אלא בנסיבות חריגות, שאינן מתקיימות במקרה דנן (רע"פ 1739/18 אברהם בן ששון נ' מדינת ישראל (28.03.18); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)). ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 1739/18 אברהם בן ששון נ' מדינת ישראל (28.03.2018); רע"פ 378/18 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.2018)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הדרוש, אציין כי דינה של הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. מקובלת עלי עמדתו של בית

המשפט המחוזי, באשר לאי היענותו של בית משפט השלום לדחות את הדיון לצורך הגשת סיכומים מטעם המבקש. בנידון דיון, וכפי שהבהיר בית המשפט המחוזי, לא זו בלבד שלמבקש ניתנה הזדמנות מלאה להגשת סיכומיו, אלא שבידי בא-כוחו של המבקש היו סיכומים מוכנים שהמבקש בעצמו מנע את הגשתם. בהתאם לכך, איני מוצא טעם מבורר להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי, בעניין זה. כמו כן, לא מצאתי כי נפל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לעניין פיצול עדויותיהן של המתלוננות, וכמו בית המשפט המחוזי, גם אני סבור, כי לא הייתה כל סיבה לדחות את עדותה של המתלוננת עמית סיב, רק משום שחברתה, המתלוננת יעל מילצ'ר, לא יכלה להעיד; וכי העובדה שהמתלוננת עמית סיב לא נחקרה על-ידי בא-כוחו של המבקש מהווה מעין "הפגנה" של המבקש כלפי סירובו של בית משפט שלום לדחות את הדיון. בנסיבות אלו, נראה כי אין מדובר במקרה חריג, המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

11. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ' בסיון התשע"ח (3.6.2018).

ש ו פ ט